

[Gideon.]

ført ikke mindst af hensyn til barnet — og det må dog være hensynet til børnene, der kommer først — ikke kommer i stand, når det skal presses ind under denne ganske kategoriske form.

Heroverfor kan man tit nok sige, at de pågældende kan tage barnet til sig som plejebarn, at de kan få tillagt forældremagten og oprette testamente, men det bliver dog ikke andet end et surrogat, og det er barnet, det kommer til at gå ud over.

Derfor ønsker vi indenfor venstre, at der skabes større frihed på dette område, således at der gives mulighed for at vælge mellem den stærke og den svage adoption, idet der, når det særskilt begæres, kan gives bevilling til svag adoption, hvor først og fremmest båndet til den naturlige slægt bibeholdes.

Jeg erkender, at lovforslaget er blevet ikke uvæsentligt forbedret gennem det ændringsforslag, som er stillet af flertallet og tiltrådt af den højtærede justitsminister, hvorefter det kan bestemmes i bevillingen, at barnet kan beholde arveretten efter den naturlige slægt. Det er jo en vis form for svag adoption, der herved gennemføres, og denne ændring tager hensyn til en vis side af de problemer, som det oprindelige forslag brutalt slog dørene i for. Forsåvidt er det altså en delvis indrømmelse til de synspunkter, jeg fremkom med ved lovforslagets første behandling. Det er, om jeg så må sige, et halvt skridt i den retning. Vi kunne ønske, at man havde foretaget skridtet helt ud, for forholdet er jo dog det, at der vedblivende vil være mange tilfælde, hvor dørene er lukket.

Lad mig nøjes med at nævne et enkelt tilfælde, som et æret medlem har fortalt mig om. Det drejer sig om et par søskende, tvillinger, hvis forældre pludselig døde, og som blev adopteret af en god ven til forældrene. Denne ven havde selv en søn, og da de afdøde forældre havde været velsituerede og betydeligt bedre stillet end adoptanten selv, er det forståeligt, at han adopterede tvillingerne med det forbehold, at de ikke skulle have arveret efter ham.

Gennemføres det foreliggende lovforslag, selv med flertallets ændringsforslag, ville en adoption kun kunne gives på vilkår, at tvillingerne fik tvangsarveret efter adop-

tantens og altså skulle arve to trediedele af også hans formue, skønt de i forvejen var bedre stillet end hans eget barn. Tror man, at en adoption under disse vilkår ville være kommet i stand?

Det er kun eet tilfælde, jeg her har nævnt, men der kunne nævnes mange andre, og derfor forstår jeg ikke, at man ikke har kunnet gå videre, således at man i videre omfang kunne imødekomme det praktiske livs behov.

Den højtærede justitsminister kom ved lovforslagets fremsættelse med en udtalelse, som jeg bed særlig mærke i, fordi jeg fuldt og helt kan slutte mig til den. Ministeren udtalte (sp. 1572):

„På et område som dette er det af særlig betydning, at der hersker stabilitet i lovgivningen, og der bør ikke foretages ændringer i de grundlæggende regler, medmindre stærke grunde taler herfor.“

Det er som talt ud af mit hjerte, kun at jeg som konsekvens heraf føjer til, at så bør man heller ikke foretage videregående ændringer, end stærke grunde taler for. Netop derfor forstår jeg ikke det store spring i lovgivningen, man her foretager, for jeg kan ikke anerkende, at der foreligger stærke grunde til at gennemføre denne ensrettede ordning. Jeg må bestride, at der foreligger sådanne grunde. Man siger nok, at man bør have en enkel og klar regel. Det er jo det, man henviser til, og det gjorde den ærede foregående taler også. For en jurist kan det nok lyde tillokkende, men så må man dog stille sig det spørgsmål: Af hensyn til hvem skal man have denne enkle regel? Det er dog vel ikke nødvendigt af hensyn til administrationen, som skal udstede bevillingerne, det kan jeg ikke tænke mig. Jeg kan heller ikke se, at det skulle være nødvendigt af hensyn til skifteretterne, som i givet tilfælde skal tage affære, de behøver jo blot at undersøge adoptionsbevillingerne for at se, med hvilke retsvirkninger adoptionerne er bevilget, så er sagen ganske klar. Og det kan da slet ikke være af hensyn til de mulige adoptanter eller familien eller børnene, som kun kan være interesseret i, at der i videst muligt omfang tages hensyn til de mange individuelle forhold, som man netop støder på indenfor dette område.

Jeg kan ikke se, hvorfor alt med vold